

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku B. P.
przy uczestnictwie K. P. i Gminy Miasta Radomia
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 lipca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania K. P. .
od postanowienia Sądu Okręgowego w Radomiu
z dnia 23 kwietnia 2015 r., sygn. akt IV Ca 835/13,

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. orzeka, że wnioskodawczyni i uczestnik ponoszą koszty związane ze swym udziałem w postępowaniu kasacyjnym;**
- III. oddala wniosek pełnomocnika uczestnika K.P. o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 23 kwietnia 2015 r., opartej na zarzutach naruszenia przepisów prawa procesowego art. 233 § 1 i art. 316 § 1 k.p.c., uczestnik postępowania K. P. wniósł o „przyjęcie przedmiotowej skargi do rozpoznania z uwagi na fakt, iż: jest ona oczywiście uzasadniona wobec rażących naruszeń przez Sąd Okręgowy w

Radomiu przepisów postępowania, jakie legły u podstaw zaskarżonego postanowienia, skutkujących niezgodnym z prawem oraz poczuciem sprawiedliwości rozstrzygnięciem które to uchybienia w niewątpliwy sposób wpłynęły na wynik przedmiotowej sprawy”.

W odpowiedzi na skargę wnioskodawczyni B. P. wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania lub o jej oddalenie oraz o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Uczestnik nie wykazał, że skarga jest oczywiście zasadna. Uzasadnienie wniosku opartego na tej przyczynie przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) wymaga przedstawienia argumentacji prawnej zmierzającej do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia przepisów, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw kasacyjnych. W skardze argumentacji takiej brak. Skarżący, powołując się ogólnie na rażące uchybienia przepisom postępowania nie wskazał konkretnego przepisu prawa, który miałby doznać oczywistego naruszenia, a także argumentów przekonujących, że zarzucane naruszenie miało taki właśnie charakter. Należy dodać, że ponieważ skarga została oparta głównie na niedopuszczalnych w świetle art. 398³ § 3 k.p.c. zarzutach dotyczących oceny dowodów i ustaleń faktycznych (art. 233 § 1 k.p.c.), skarżący mógł skutecznie uzasadniać wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania wyłącznie w powiązaniu z jedyną podstawą, którą stanowił zarzut naruszenia art. 316 § 1 k.p.c. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz

z jego uzasadnieniem musi dla swojej skuteczności zostać sformułowany w granicach podstaw, na których skarga została oparta, gdyż jedynie to, co mogłoby być przedmiotem orzekania przez Sąd Najwyższy, może stanowić przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania.

Nie stwierdziwszy przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto stosownie do art. 520 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.

Oddalając wniosek pełnomocnika z urzędu o przyznanie nieopłaconych kosztów pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym, Sąd miał na względzie, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania zostało sporządzone tak wadliwie, iż wniosek należało uznać za oczywiście bezzasadny. W tej sytuacji czynności podjętych przez adwokata z urzędu nie można uznać za udzielenie pomocy prawnej w rozumieniu § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu - jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 461 ze zm. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2011 r., II CSK 699/10, OSNC-ZD 2011, Nr C, poz.72).